

Receptes contra la recessió

Escepticisme resignat

ANÀLISI Els experts expressen els seus dubtes sobre algunes de les mesures aplicades a banda i banda de l'Atlàntic per sortir de la crisi **DISTÀNCIES** A Amèrica hi ha discrepàncies entre els analistes i a Europa situacions locals molt diferents

Marga Moreno
BARCELONA

Europa ha deixat enrere els programes conjunturals i ha abraçat l'austeritat de manera unànime tot i l'heterogeneïtat dels seus membres. Els EUA d'Obama, en canvi, semblen retre homenatge a Keynes en cadascuna de les seves mesures d'estímul econòmic. Sobre quina és la fórmula idònia per remuntar l'economia els experts veuen necessària més d'una matisació. En general es mostren més partidaris dels vestits a mida i asseguren que no hi ha fórmules prefabricades que funcionin a tot arreu igual.

José García Montalvo, catedràtic de la UPF, creu que "la clau és, justament, el tipus de país". Pel catedràtic, estats com Irlanda o l'Estat espanyol no es poden permetre el luxe de fer una expansió de la despesa pública, mentre que els Estats Units "ho poden assumir perquè ho poden finançar", ja que els mercats assumiran els seus bons sense problemes.

En tot cas, Montalvo alerta de la "brutal" expansió monetària als EUA, on el tipus d'interès hauria de ser del 8% negatiu per navegar per la situació actual. "L'únic que poden fer —recorda— és saturar de liquiditat el mercat, una opció que té els seus perills".

La cancellera alemanya, Angela Merkel, comparteix confidències amb el president nord-americà, Barack Obama, a la Casa Blanca ■ LARRY DOWNING / REUTERS

El fantasma de la dècada perduda

Martin Rahe, d'EADA, qüestiona frontalment la injecció de mesures desesperades dels Estats Units. "On eren els gurus abans de la crisi?", es pregunta, i lamenta que Europa i els EUA no hagin

pres nota dels errors aliens comesos al Japó, on, recorda, els últims deu anys es poden donar per econòmicament perduts tot i que el govern nipó s'ha esforçat a fer fortes injeccions de diner. "I

l'únic que han aconseguit —indica— és que el dèficit públic dupliqui el PIB del país, sense aconseguir que l'economia es recuperi del tot mentre hi persisteixen les tendències deflacionistes".

Perills com els que enumera Albert Puig, professor d'Economia i Empresa de la UOC, que, d'entrada, creu que aquesta política té una efectivitat dubtosa, "ja que més d'un terç de les llars nord-americanes estan en fallida tècnica i l'economia és una situació de deflació per deute".

Per no parlar, indica Puig, de la guerra canviària que pot desencadenar un dòlar empès descaradament a la baixa.

Substrats diferents

I si a Amèrica hi ha dubtes sobre les estratègies, a Europa, a més, s'hi sumen les situacions de partida dife-

rencions". A parer de l'acadèmic de la UPF, en aquesta situació seria òptim que els països que no tinguessin problemes de creixement "juguessin" amb el seu dèficit, sense imposar-hi gaires restriccions, per mirar d'arrossegar d'altres, com l'Estat espanyol, que "té les mans lligades en el seu pressupost perquè si no els mercats no hi prestaran diners", recorda. Sobre una més gran coordinació al vell continent, Puig es mostra esceptic sobre la utilitat de la Unió, "almenys tal com està plantejada actualment", per fer front als problemes reals dels països i dels grups socials

menys afavorits, "incloent-hi la classe mitjana". El docent de la UOC lamenta que a Europa l'única solució a la crisi sembli comportar indefectiblement el desmantellament l'estat del benestar.

Finalment, Martin Rahe, de l'escola de negocis EADA, no està d'acord amb els criteris aplicats a l'Estat espanyol a l'hora de retallar la despesa en partides com les de la formació o l'R+D. "Calia contenir la despesa, però la tria no ha estat la correcta". En tot cas, Rahe insisteix que "les polítiques, siguin quines siguin, només tenen èxit si hi ha confiança, que és la clau de tot". ■